

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

LDUNN

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 37.

Fredagen den 13 september 1889.

2:dra årg.

Byrå: Klarabergsgatan 54, en tr. Annonspris: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser).	Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösningsförsäljning.	Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 10—11. Allm. Telef. 61 47.	Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Infaller helgdag på fredagen, ut- gifves tidningen näst föreg. eller nästfölj. söckendag.	Prenumeration sker I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i boklädorna samt å tidningskontoren
---	---	--	--	--

Laster och dygder
de dödliges söner
blandade i bröstet bära;

ingen fins så felfri,
att ej fläck han har,
ingen så usel, att han till intet duger.

Håvamål.

Om kvinnans värde.

Tre artiklar af Irma von Troll-Borostyáni.

I.

Skönhet är kvinnans mission; under andra betingelser existerar hon ej. Utan denna kostbara gåfva försvinner hon ur den verld, i hvilken man älskar,» säger en fransk författare, E de Neufville. »Qvinnan är skapad för att behaga mannen,» påstår Jean Jacques. Arthur Schopenhauer förklarar, att »den gamla qvinnan är afskyvärd», och ännu en annan skriftställare yttrar, att »ej åren, utan utseendet bestämmer en kvinnas ålder».

Från den rubrik, jag gifvit dessa rader, och från sammanställningen af dessa skilda uttalanden af mer eller mindre berömda män, hvilka alla uppskatta kvinnans värde efter hennes förmåga att uppväcka mannens välbehag, alltså efter hennes skönhet och ungdom — från allt detta kanske I, mina ärade läsarinor, dragen den slutsatsen, att jag här ämnar göra eder uppmärksamma på de »garanterade verkningarna» af något kosmetiskt medel, hvars bruk ända in i sen ålder förlänar skönhetens och ungdomens tjuvskräp. Med tungt hjerta måste jag bekänna, att jag ej känner mig vuxen en slik uppgift. Jag vet om de ryktbaraste skönhetsmedel intet med större vissnet att säga, än hvad de tidningsannonser förtälja, som utbasuna deras fenomenala verkningar.

På sin höjd kunde jag vara i tillfälle — om jag vore elak — att berätta eder några rätt fatala fall, som sammanhänga med användandet af en del kram, afsedt att på artificiell väg ersätta bristande naturliga behag: huru t. ex. fru von X. i en tékonsej plötsligt tappade ett af sina skönt båg-

teknade ögonbryn i koppen, och hur fröken Y., då hon pröfvade ett nytt hårfärgningsmedel, till sin fasa såg håret glänsa i skönaste spenatgrönt i stället för i guld-gult o. s. v., o. s. v.

Som sagdt — ett elixir, som låter en synas skönare och yngre, än man verkligen är, känner jag ej. Men förvisso känner jag ett, som beröfver ålderdomen dess skarpaste och plågsammaste törnen. Dock här-om längre fram . . .

Nu först en fråga! —

Hvarför blifva då ungdom och skönhet hos det qvinliga släktet så högt skattade? Hvarför anstränga sig kvinnorna så högeli-gen att pryda sin yttre varelse med så mycket behag som möjligt? Hvarför äro fula och bedagade ungmö mera ett föremål för spefull medlidsamhet än gamla och fula ungarlar? Hvarför kallar — som jag nyss framhöll — Schopenhauer den gamla qvin-nan »afskyvärd»?

Svar: emedan den idén vunnit öfverhand, att mannen kommit till verlden för sin egen skull, men qvinnan ej för sin egen, utan för mannens skull. En princip, som i vis-dom ungefär går upp mot den, hvilken Heine lägger i munnen på sin nyttighets-fanatiker, då han säger: »träden ha fått gröna blad, därför att grönt är välgörande för ögat». Då nu särskildt männen äro genomträngda af den öfvertygelsen, att den gode Guden anskaffat kvinnorna nätt upp endast till deras nytta och förnöjelse, så är det blott strängt konsekvent, som de be-trakta kvinnans fulhet som en större brist och en »gammal ungmö» — denna sam-hällets askunge — som en öfverflödig mö-bel, den der på sin höjd behandlas med någon hänsyn endast af dem bland hennes anförwandter, som en gång hoppas få ärfva henne.

Det faller ingen in att förebrå en gam-mal ungarl, därför att han ej gift sig, ej grundat familj, eller att i umgängeslivet visa honom mindre aktningfull höflighet än en gift man af samma sociala ställning. En gammal ungmö deremot betraktas som en person, den der förfelat sin liffsuppgift, och hon måste beständigt göra den erfarenheten, att vida yngre, på den samhälle-liga rangordningen likstående, men gifta damer föredragas och — af både qvinnor och män — behandlas med större höflig-het. Det är på tiden, att denna princip, som i qvinnan trampar all menniskorätt under fötterna, blir vederlagd. Det är på tiden, att måttet för den aktning, som be-visas en qvinna, ej längre förblir det värde, hon representerar för mannen, utan hennes eget värde som sjelfständig medlem af samhället.

Man må icke söka svara mig, att orsa-ken, hvarför en »gammal ungmö» i regel får erfara så mycken ringaktning och ovän-lighet, hufvudsakligen ligger i de föga älsk-värda karaktärssegenskaper, hvilka typiskt låda vid denna species af damer. Jag är ingalunda sentimental nog för att instämna i den panegyriska lofsång, hvilken Jean Paul i ett känslolöst ögonblick stämde upp. Han säger: »en qvinna, som icke äktar någon man, förmåler sig dock van-ligen till sist med en dygd: ordning, kär-lek till nästan, fromhet och dylika. Men de män, som ej gifta sig, ingå dock slut-ligen alltid förening med en oart, och i detta hänseende lefva de flesta ungarlar i ett sannskyldigt månggifte.» Jag kan till min djupa ledsnad ej förneka, att min egen erfarenhet tyvärr ger stöd åt det allmänna omdömet om den fula bitterhet, intriglusta, trånghjertade sjelfvisshet m. m., som i ge-nomsnitt känneteckna artkaraktären hos

detta slags varelser. Men hvem bär då skulden, att dessa oälskvärda egenskaper så lätt och yppigt inveckla sig i den gamla ungmöns karaktär? Ingen annan än det samhälle, som med fördomens hårdnackethet utestänger qvinnan från snart sagt alla arbetsområden, hvilka kunde gifva lifvet ändamål och innehåll och så i någon mån hålla de qvinnor skadeslösa, hvilka förvägras äktenskapets och familjens lycka. Huru skola dessa arma varelser med mild välvilja, med vänskapliga känslor och ett gladt leende kunna möta det samhälle, som utan skuld dömer dem till ett ofruktbart elände?

»Ett onyttigt lif är en förtidig död». Att kärlekslöshet, ofördragsamhet och skadeglädje uppstå i sinnet hos dessa olyckliga, som framsläpa ett onyttigt och glädjelöst lif, är endast den naturliga konsekvensen af deras lefnadsställning, och man har skäl att förundra sig öfver, och det bär vittne om en synnerligen stor fond af hjertegodhet, att dock så många bland dem äro fria från dessa egenskaper. Alla sysslolösa menniskor, vore de ock de mest välartade, gripas af en benägenhet att göra andra ondt, om ock endast för att med något utfylla sina dagar. Fliten, den regelbundna verksamheten deremot upphöja till och med låga själar. Såsom magneten blir sinnet stärkt af att bära stora bördor, under det sysslolösa andar, likt dolken som aldrig drages ur slidan, till sist frätas sönder af rost.

Jag tror, att för en menniska ingen större olycka gifves än den att sakna en lifsuppgift. Och till denna själ och hjerta förödande olycka dömes flertalet af de qvinnor, som ej gifva sig. Mannen, som allt sedan tidernas begynnelse gent emot qvinnan handlat i enlighet med grundsatsen: *l'état c'est moi*, har bestämt såväl sin egen som hennes ställning i staten efter godfinnande, så som det för hans personliga fördel syntes honom ändamålsenligast. För sig sjelf har han reserverat den offentliga verksamheten, äreposterna, värdigheterna, utmärkelserna. Åt qvinnan har han sagt: var vacker, älskvärd, behaglig, lär koka och sticka strumpor, bemöda dig att vinna en af oss till gemål. Om det lyckas dig, då får du som belöning, för att du förestår hans hushåll som trogen och omsorgsfull värdinna, bära hans titel och namn o. s. v. Och qvinnorna — med dessa få undantag, som i alla tider, tyvärr förgäfves, kämpat för sin rätt — qvinnorna böjde hörsamt sina mer eller mindre förtjusande små hufvuden, lärde sig rätt och slätt huslighetens pligter, pyntade ut sig likt små kattor, så prydligt som möjligt, och sträfvade att så fort kunde ske kapa åt sig »en svärson åt mamma». Att under en sådan tingens ordning gamla ungmör ses öfver axeln är fullt naturligt, då man alltid tänker sig om dem, att de icke voro vackra, behagliga och älskvärda nog för att finna en man, som kände böjelse för dem. Den tanken att en gammal ungmö ej »blifvit sittande» på äktenskapsmarknaden, utan att hon låtit sina tillbedjare »bli stående», faller sällan någon in, då majoriteten af manliga och qvinliga tvåfotingar håller det för en ren omöjlighet att en flicka skulle kunna afslå ett något så när antagligt parti och föredraga att ensam vandra sin öde lefnadsstig framför att räcka handen åt en man, hvilken hennes hjerta icke tillhör.

Ett ord.

Af *Carmen Sylva*.

Han sade tydligt: mamma!

*Mitt barn har: mamma! sagt
och skrattar och säger det åter
för mina kyssars magt.*

*Fullt tydligt: mamma! — tänk blott
det underbara ord!*

*Och åter och åter svarar,
otaliga gånger spord.*

*Dock alltid, då för de andra
helt stolt jag det visa vill,
så tiger den dumma pysen
helt egensinnigt still.*

*Då skratta de och mena,
jag mig bedragit har;
dock genast ljöd det mot mig,
så fort jag ensam var —*

*mig ensam, liksom det vore
den största hemlighet;
och jag — jag kan icke hvila,
förr'n hela världen den vet!*

J. N—g.

Floras barn.

Från italienskan af *Guðrun*.

V.

Rosa Théa.

Liden dyrbara fajansvasen höja de praktfulla rosorna sina grenar och skott, hvilka falla smäktande till baka, smekande piedestalens mäckra elegans. De bleka, köttfärgade téarosorna smyga sig tätt intill hvar andra liknande barnhufvuden, och hvar och en af dem bär sitt eget uttryck af jungfrulighet eller qvinlighet, af öppenhet eller falskhet; de blygsamma, nyss utslagna med sin fina rodnad och späda blad, som sluta sig om dess sköte; de prunkande, som öfverflöda af lifskraft och breda ut sig i all sin fågning; de medtagna små, som hänga med sina trötta hufvuden och fälla sina vissnande blad, de älskliga, de djerfva, de blyga och de praktfulla, alla finnas de der i den halfmörka salongen, åt hvilken de förläna en prägel af lif, som annars skulle saknas.

Husets herskarinna, klädd i en hvit dräkt med böljande spetsar och fladdrande ljusgröna band, svärfvar omkring i salongen som najaden i böljorna.

Hon närmar sig vasen, och hennes små fingrar börja ifrigt ordna rosorna.

»Nej, då stannar jag förr hemma från balen! Det är en skam. Neka mig en ny baldräkt för lumpna tre hundra lire. Hur vågar han! Hans snålhet är oerhörd, men han skall komma att ångra det.»

De något tilltufsade rosorna lemnas ensamma och sticka åter upp sina glada anleten, så leende och så nyfikna.

En liten gosse springer in, vacker och kraftig med det blonda håret, som faller ner i den hvita pannan och med af vrede blixtrande ögon.

Hans lilla ridspö med silfverknapp piskar obarmhertigt de stackars blommorna.

»Mademoiselle är elak, jag afskyr henne. Mamma skulle jaga bort henne ur huset. Hon säger, att jag inte får jaga fjärlar, de ha känslor liksom vi, men det är osanning! Jag afskyr henne!»

Under piskslagen faller ett doftande regn af rosenblad öfver det japanesiska bordet med dess silfverornament, och så faller portiéren, en praktfull gobelin, igen efter den vredgade lille herrn.

»För mycket blommor, som vanligt. Den der afskyvärda lukten kan pina lifvet af en!» utropar herrn i huset, som just träder in. Och hans nerver, som skakats af den häftiga äktenskapliga scenen, urladdar öfver de oskyldiga blommorna den elektricitet, som samlat sig under stormen.

Blombladen hvirfla, som fattade af en orkan; några falla ned på den mjuka turkiska mattan, andra på den plyschbeklädda hvilstolen, öfver hvilken familjens vapen prunkar, och en liten ros lägger sig till hvila i askkoppen på det eleganta rökbordet bredvid en halfrökt cigarett.

Salongen är åter tom.

En betjent kommer in och ser sig försiktigt omkring. Hans uttryckslösa ansigte med de orörliga musklerna och de glasartade ögonen omgestaltas plötsligt.

Och purpradt af vrede, elakt och simpelt antar det ett uttryck af vildt raseri.

»Ja, vänta mig! Eländiga blommor, som förpesta hela huset!»

De obarmhertiga fötterna krossa utan förskoning blommor och blad, men på ett oväntadt buller i angränsande rum bildar sig åter drag för drag den ogenomträngliga, lögnaktiga masken med de glasartade ögonen i, och den nyss af vrede skälfvande rösten uttalar utan en darrning ett vörnadsfullt: »Hvad har herr markisen att befälla?»

Mademoiselle har trädt in, blek, tafatt och obetydlig, en liten tarflig varelse, af hvilken man blott begär, att hon skall vara en maskin.

»Ack, de vackra, de kära blommorna! Vi hade sådana hemma. Ah mon Dieu!»

Och stora tårar falla på de skrynklade bladen, och dessa dricka begärligt dessa tårar, som inviga dem i sorgens hemlighet.

Salongen står åter tom och för en god stund denna gång. Solen silar sig in genom de japanesiska persiennernas spjelor och upplyser allt med sitt färgrika ljus.

Rosorna, som ännu äro kvar i vasen, sträcka på sig darrande och förskräckta, och luta sina nyfikna små ansigten tätt tillsammans, hviskande: »Menniskornas lif är mycket sorgligare än vårt. De lefva längre — men endast för att lida.»

Iduns sjunde pristäfling.

Redaktionen har beslutit att vid Iduns sjunde pristäfling, den tredje för innevarande år, till hvilken vi härmed inbjuda våra ärade läsarinor, i stället för flere mindre pris utfästa endast ett å

Sextio (60) kr.

för den bästa, för Idun lämpliga originalföljetong. Denna uppsats får till omfång ej understiga 15 spalter, d. v. s. efter det utrymme, vi i hvarje nummer vanligen pläga egna åt följetongen, genomlöpa 5 af Iduns nummer; 20 spalter bör den å andra sidan ej öfverskrida.

Tiden för täflingsskrifternas insändande utgår den 15 instundande oktober. De insända täflingsskrifterna få naturligtvis ej förr vara offentliggjorda. Manuskriften bör skrivas på endast en sida af papperet och hvarje täflingsskrift märkas å baksidan af kuvertet med påskriften: *Täflingsskrift* samt förses med en signatur och förseglad namnsedel.

Redaktionen.

Under toffeln.

Ni minns väl, käre vän, med hvilken ifver jag tillbakavisade ert påstående, att jag ej blott på skämt kallades för »toffelhjerten» efter mitt giftermål, utan att jag äfven verkligen ansågs för en sådan. Ni gaf mig den gången så många välmenta vinkar med på min nya bana, som jag föresatte mig att söka följa, och först nu har det blifvit mig klart, hvarför jag med handslag måste lofva er, vid

ett glas gyllene rudeshimer, att noga öfvertänka, hvarför jag egentligen blef kallad toffel-hjelte; då skulle jag lättare bära det, tillade ni. En dag före supén satt jag med mina studiekamrater och jemnåriga, som dels voro gifta, dels ännu lefde det »fria» ungar-lifvet, vid våra sejdlar. Det var riktigt trefligt. Der herskade denna slags stämning, under hvilken den tarfligaste vits framkallar skrattsalvor. Flere, som redan för länge sedan velat aflägsna sig, hade börjat på med en ny sejdel. Andra, som likaledes ville bryta upp, läto öfvertala sig att stanna, för att ej deras uppbrott skulle störa glädjen. Då närmade sig klockan 9, mattiden i mitt unga hushåll. Den tid, vid hvilken jag förut alltid punktligt passat på, för att genom min goda aptit göra heder åt min lilla hustrus kokkonst. Och i afton skulle jag dess mera vara precis, som hon hade något »särskildt», som hon helt hemlighetsfullt anförtrött mig. Borde jag nu bryta upp? Utan tvifvel! Jag hade ju lofvat det. Efter en stunds förlopp skulle man ju likafullt bryta upp, och då kom jag hem. Visserligen kunde jag inte ha någon förnöjelse deraf, då jag skulle plågas af tanken på att icke ha hållit ord och på att ha förderfvat glädjen för min lilla söta hustru, som kanske hela eftermiddagen gått i spänd förväntan efter min hemkomst. Men gent emot detta stod möjligheten, att mina vänner gjorde narr af mig. Beslutsamt grep jag hatt och käpp. »Ack, stanna då en stund till!» »Det är så trefligt!» »Hemma får du ju inte annat än kallmat.» »Vi ska' sända bud, att ni kommer senare.» Så löd det på alla sidor. »Nej, mina herrar,» invände jag, »jag har lofvat att vara hemma klockan 9.» »Din toffel-hjelte,» ropade en temligen beskänkt ungdom, och efter dessa stickord följde en hel salva af mer eller mindre fina tillmälen, långt sedan jag redan hunnit utom dörren. Jag må till min skam bekänna, käre vän, att jag tvekade några ögonblick, medan den friska aftonluften kylde min brännande panna. Skulle jag vända till baka och med mina gerningar visa dem, att jag var herre i huset? Då stod bilden af min lilla hustru framför mig, huru hon nu stod och lyssnade efter mina steg, medan hennes kinder glödde af glad förväntan, och »nej», »hem» klang det i mitt hjerta. Jag har sällan så gladt mig öfver någon seger som den aftonen, och min hustru förundrade sig icke litet, då jag spenderade en flaska af mitt bästa vin till de stekta rapphönsen. Man hade alltså kallat mig toffel-hjelte, därför att jag medgaf min lilla hustru rätt att fordra af mig, att jag skulle hålla ett en gång af mig gifvet löfte? Det var då alltför galet! Jag skulle stanna, därför att jag genom mitt uppbrott ansågs störa trefnaden; men min hustrus trefnad, mitt angenäma hemlif och min hustrus tillit till mig skulle jag bringa som offer. Var jag då berättigad till att ändock begära den punktlighet i hushållningen från min hustrus sida, som alltid hade gjort mig så lycklig och varit mig ett sådant stöd vid uppfyllandet af mina pligter. Kunde ej min hustru då, när en gång maten icke blifvit färdig i rätt tid, med rätta undskylla sig med, att jag på sista tiden icke infunnit mig så punktligt till måltiderna? En dumhet skulle dra flere efter sig. Då var det första steget taget. Detta ljufva, att vara två själar, en tanke, två hjertan och ett slag, skulle då vara förloradt; och så var ganska grunden lagd till mycken split. Detta fick icke ske. Jag fortfor liksom förr att umgås med mina kamrater; men efter några svaga

försök att öfvertala mig läto de mig sedan alltid gå min väg, när jag önskade det. Jag var en toffel-hjelte och är det ännu.

Min uppriktiga tack till er, käre vän! Jag lofvar er att hela mitt lif förblifva — under toffeln.

P. L.

Betjeningen vid bordet.

Innan man börjar lära en ung, oerfaren tjänstflicka, huru hon skall passa upp vid bordet, något som ofta kräver stort tålmod, lär man henne framför allt på egen hand regelrätt duka ett middagsbord och förklarar för henne ändamålet med och användningen af de olika föremålen. Detta är en alldeles nödvändig grund. Flickor, som tjena för första gången eller aldrig förr ha tjänat i ett större hushåll, ha ofta de märkvärdigaste begrepp om saker och ting, som dagligen användas i ett sådant.

Då olika fordringar råda i olika hus och i följd deraf anordningarna vid bordet äfven bli skiljaktiga, vill jag endast erinra om, att man i detta afseende bör fordra den strängaste renlighet och ordning af tjenarinnan. Man bör tillse, att tallrikarne, om de äro målade, ställas så, att mönstret vändes riktigt mot äskådaren och ej står på hufvudet, att hon lägger de omsorgsfullt putsade knifvarne, gafflarne och skedarne lika och regelbundet, sedermera att kuverten dukas på samma afstånd och midt emot hvar andra, och att hon ställer stolarne litet på afstånd från bordet och rätt framför kuvertet. Osnygghet, oordning och brist på symmetri äro på ett dukadt bord för ett vid bättre vant öga det samma som dåligt lagad mat för en förfinad gom.

Först när tjänstflickan verkställer bordets dukning efter önskan, utan fel, och har vant sig vid den största ordning, börjar man lära henne att passa upp vid bordet. Till en början inprentar man hos henne följande allmänna regler:

1. En tjenarinna, som skall passa upp vid bordet, bör bära ett rent, hvitt förkläde, ett par lätta skor, som ej göra väsen af sig, när hon går, och en ren servett, med hvilken hon kan taga varma fat.
2. Tjenarinnan bör befilita sig om den största möjliga ljudlöshet. Passar hon till en början upp något långsamt, men utan buller, får man ha tålmod. När man utan annan hänsyn befäller henne att vara skyndsam, en sak som sedan in finner sig af sig sjelf genom större öfning och säkerhet, förvirrar man en nybörjare och vinner för det mesta endast, att hennes närvaro blir plågsam genom buller, slammer med fat och tallrikar, spillande med maten o. s. v.
3. Den uppässande tjänstflickan måste strängt afhålla sig från att tala, skratta eller truga till att äta.
4. Hon bör ha sina tankar samlade kring uppässningen och särskildt noga rikta sin uppmärksamhet, på hvad hon har för händer, ej på samtalet vid bordet.

Tankspriddhet och nyfikenhet äro oftare orsak till tjänstflickans dåliga uppässning än otymplighet.

5. Tomma tallrikar och glas, knifvar, gafflar och skedar ställas, läggas och borttagas alltid från högra sidan af den, som passar upp, men maträtter och fyllda glas räckas från venster sida.
6. Alla stek- och fiskfat, andra fat, sässkålar o. s. v., försedda med nödvändiga skedar o. s. v., hvarmed man kan servera sig, bjudas den späsande i bekväm ordning.
7. Om flickan endast bringar ett glas vatten, en sked eller en gaffel och dylikt måste hon dertill alltid använda en liten serveringsbricka eller en tallrik.
8. När hon ställer fram på bordet eller tager af derifrån sätter hon i god ordning så mycket på brickan, som hon, utan att anställa skada, kan taga med sig. Härigenom undviks det ideliga springandet fram och åter mellan kök och matsal, som gör ett sådant oroligt intryck.

Har man gjort tjenarinnan förtrolig med dessa regler, hvilka för att understödja hennes minne (med förändringar efter behag) kunna upphängas i köket, skrifna öfverskådligt och med tydliga bokstäver, så går man öfver till praktiken, som är den bästa läromästaren.

Det är mycket lämpligt att uppöfva en nybörjare vid middagsbordet i familjen. Befallningarna böra gifvas i en så lättbegriplig och kort form som möjligt. Många ord och ett upphetsadt sätt hos värdinnan förvirra nybörjaren. Visar hon sig mycket tafatt, bör husmodern icke sky omaket

att stiga upp och sjelf visa henne, huru hon skall utföra den begärda tjenst, hvilken hon utfört dåligt, på det rätta sättet. Från början bör man gå mycket grundligt till väga, icke öfverse med något fel, utan låta tjänstflickan så länge göra om, hvad som brister, till dess hon utfört det till full belägenhet. Första gången flickan tillåtes uppåssa i gästerns närvaro bör vara vid en enklare måltid, som består af soppa, fisk, kött och desert.

Framför allt bör man vara öfvertygad om, att hon förstår att komma riktigt in i rummet med, en besatt bricka. Jag har sett mängden otymplig uppässerska, som vändt sig på så sätt i dörren, att hennes rygg först blifvit synlig i rummet, hvilket ser lika klumpigt som ohöfligt ut. Vid sådana tillfällen bör man låta henne öfva sig i att komma in, i det man låter henne taga brickan på venstra armen och trycka den lätt emot sig, öppna dörren med högra handen, i det hon tar tag öfver brickan, låter henne stiga in rätt genom dörren och åter sakta stänga den bakom sig med höger hand. Hvarje skjutande och stötande på dörren med foten, något hvarmed flickor, som ej äro inlärdas, söka underhjälpa sina öfvade händer, bör man strax från början förbjuda som opasande.

I en bekvämt inrättad matsal har man vid sidan af matbordet ett med duk försedt serveringsbord, på hvilket brödkorgen, en korg för knifvar, gafflar och skedar o. s. v. stå, och på hvilket man kan ställa ifrån sig bricka och andra begagnade saker.

Man låter först tjenarinnan här ställa brickan och derefter, om husmodern sjelf öser för soppan, placera soppskålen med slef och de i hvar andra ställda djupa tallrikarne framför hennes plats. När husmodern fyllt en tallrik, tar tjänstflickan den samma i den högra handen, sätter den efter den ordning, husmodern bestämt, på högra sidan om den, som passas upp, och fortsätter så, till dess alla äro försedda, då hon går till baka till serveringsbordet.

Om man ej tycker om den uppässandes ständiga närvaro, kan man skicka ut henne med befallning att komma igen om en stund, eller ock kallar man henne till baka med bordsklockan. Hon har då, för så vidt icke soppa bjudes två gånger, att sätta skål och slef till baka på serveringsbordet och borttaga tallrikarne. Detta sker sålunda: flickan tar den begagnade tallriken jemte skeden med höger hand från höger sida af den, hon betjenar, derefter flyttar hon den öfver i venstra handen, tar nästa tallrik och sätter den i den första, sedan hon tagit ur skeden och lagt den i den öfversta, derpå den tredje o. s. v. och bär de begagnade tallrikarne ut i köket.

Består andra rätten af fisk, och de små fiskgafflarne icke vid dukningen äro lagda vid sidan af de stora, så lägger tjänstflickan fram dem samtidigt med den rena, varma tallriken och placerar dem antingen på venstra sidan med klorna upp eller på högra, vid sidan af tallriken.

Skall uppässerskan bjuda fisk, sås och någon birätt samtidigt, använder hon bricka. Få äro skickliga nog att endast med händerna bjuda flere fat. Annars sätter tjenarinnan birätten vid sidan af den, som skall serveras först, och denne sänder den sjelf vidare; hon tar fiskfatet på en sammanlagd servett på flata handen och bjuder omkring det. Sedan alla försett sig, sätter hon till baka faten på serveringsbordet. Om en rätt skall bjudas om en eller två gånger, bestämmer husmodern.

Är man färdig med denna rätt och servisen förts bort, bär flickan in steken och hvad till denna hör. Hon ställer den och förskärbesticket vid sidan af den eller de, som öfvertagit förskärningen. Bredvid ställer hon ett väl uppvärmt förskärningsfat till att lägga de uppskurna styckena på och lägger vid sidan derom en tvåkload gaffel, med hvilken man kan servera sig. När det är förskuret, bjuder hon omkring efter förr nämnda regel.

Till desserten har tjänstflickan att på bordet framsätta de dertill bestämda tallrikarne, likaså skedar och knifvar, om de ej redan vid dukningen lagts på bordet. Hon bjuder ock omkring desserten, den der allt efter sin art måste vara försedd med redskap, med hvilka man kan lägga för sig.

Drickes kaffe på platsen strax efter middagen, så afdukar flickan all servis på bordet, innan hon tar in det, och afborstar medels bordborste och en bricka de smulor, som finnas på duken. Kaffet serveras i ej för fulla koppar på en bricka tillsammans med gräddor och sockerskål.

Serveras vin, dras flaskorna upp i köket. Äro korkarne illa genomorrade, ersättas de med nya korkar eller de så mycket omyckta silfverbordskorkarne; flaskorna torckas försigtigt af, utan att

vinet omskakas eller etiketterna lossas. Hvita viner ställas på kall plats, innan de serveras, röda deremot ej.

Vinflaskorna sättas på små brickor, för att duken må skyddas. De vändas så, att etiketterna bli synliga för dem, som skola dricka.

Madeira, portvin och andra viner, som drickas strax på soppan, skänker flickan i på serveringsbordet i de dertill afsedda mindre glasen och bjuder omkring dem på en liten bricka liksom en rätt.

Drickes vid högtidliga tillfällen champagne, så bär flickan i den, försedd med flaskhandtag och med trådarna öfver korken uppskurna, i en med is fylld vinkylare och ställer denna på bordet till venster om herrn i huset.

Man bör öfva den noggrannaste tillsyn öfver tjenarinnan, till dess hon kan utföra samtliga vid bordet nödvändiga sysslor på egen hand, utan befallningar eller tillrättavisning.

Hvad italienarne säga om qvinnan.

Italienarnes ofta berömda artighet mot det qvinliga släktet ger sig föga till känna i deras för öfrigt rika ordspråksskatt. Så säger italienaren: »Qvinnorna förtiga endast, hvad de icke veta.» — »Qvinnan, hur obetydlig hon än må vara, är djefvulen öfverlägsen i list.» — »Hustru och oxen tag dig från din hembygd!» — »Qvinnorna och månen — i dag ljus, i morgon dunkel.» — »Den, som har hustru, har bekymmer.» — »Långa flåtor — korta tankar.»

Dess bättre ha dock ordspråken äfven mycket om qvinnorna att säga, som våra svenska läsarinor nog låta gälla, som t. ex: »Den, som har moder, behöfver icke gråta.» — »Moder betyder — martyr.» — »Den, som har grop i kinden, får man, äfven utan hemgift.» — »Sådan du vill ha din familj, sådan tag dig din hustru.» — »En god qvinna är en kungakrona värd.» — »Den som qvinnan slår, den slår hela huset.» — »Visa mig hustrun, och jag skall säga dig, hurudan mannen är.» — »Åt en sminkad qvinna — vänd ryggen.» — »Välprydd kammare — förständig fru.» — »Döm hvarken qvinnor eller väf vid ljussken.» — »En god qvinna gör en god man.»

Teater och musik.

Dramatiska teatern bjöd i måndags på ett alldeles nytt program, det första för denna säsong, nämligen ett svenskt original, en komedi i 3 akter, benämnd »Ett löfte», författad af Ernst Lundquist samt en enaktskomedi, »Sin pappa upp i dagen», från spanskan öfverflyttad till svenskan af docenten Munthe.

»Ett löfte» rör sig kring de skrupler och samvetsagg, hvilka förfölja en äkta man, som sviker det löfte han gifvit sin döende första hustru att ej gifva om sig och, gripen af en ny, allvarlig böjelse, ingår en andra förbindelse.

Oss förefaller detta grundmotiv i det hela ej vara af så allvarlig art, att det fullt kan gifva betingelse åt de ganska skarpt tillspetsade konflikter, förf. i sitt skådespel — ty det verkar mera skådespel än komedi — låter oss följa; förnekas kan dock ej, att det är ganska fyndigt bygd, likaså eger dialogen erkännansvärda förtjenster.

Utförandet var på samtliga händer högst förtjenstfullt. Fru Hartman, som på sin part fått ett af dessa naiva och yra flickpartier, i hvilka hon särskildt briljerar, förde genom sin spirituella och roande framställning en välbehöflig fläkt af friskt humor in i den temligen tunga »komedien». Fru Bäckström gaf en tillfredsställande bild af den samvetsmarterade äkta mannens andra hustru; fru Fahlman, herr Fredrikson och Hillberg förnekade lika litet på något vis sitt längesedan stadgade rykte. Prestationen mottogs med lifligt bifall.

Den lilla spanska, uppsluppet farsartade efterpjesen, återgifven af herr Hedin, Personne och Bäck-

ström samt fröknarna Åhlander och Bäckström, väckte stormande munterhet.

Vasateatern har under sin nya direktion öppnat säsongen med ett apropos för dagen, ett »treakts-skämt» af Frans Hodell, benämndt: »Till Paris!» Det tyckes nästan, som om sjelfva idén till detta stycke skulle ha varit påtänkt till någon af de föregående Parisexpositionerna, då det just kännetecknas af en viss naiv gammalmodighet, som för ett par årtionden till baka fann tacksammare publik. Nu kan ej förnekas, att den magra handlingen uttänjts till ett utrymme, som icke gör den egnad att underhålla. En enaktare kunde bäst ha skapats på detta motiv.

Styckets största förtjenst ligger i kupletterna, som delvis äro verkligt roliga och ej förneka den vane kuplettöfvertärens rutin. Tack vare dessa och ett för öfrigt lifligt och karaktäristiskt spel gör sålunda hr Strömberg mycken lycka som den dumme skänke betjenten, herr Warberg och Dahlström desslikes i sina skilda partier; fröknarna Magnusson, Ekström och Johnson förtjena samtliga mention. Visst är, att så friskt och hurtigt som stycket gifves på Vasateatern, kan det trots sina brister godt ses, om man ej ställer allt för höga fordringar på en produkt, som väl ock i grund och botten ej vill gälla för något annat än ett tillfällighetsskämt.

Skogsfrun.

Berättelse för Idun af Ave.

Ännu för ett år sedan var det idylliska Arildsläge vid foten af Kullaberg en liten vrå på jorden, hvarest öfversträngda nervösa storstadsbarn kunde under sommarmånaderna andas hafsluft, bada i saltvatten och hvila under skogens trädskronor utan allt bistånd af någon komité för nytta och nöje. Och gå vi fem eller sex år till baka i tiden, kunde ett par främlingar, hvilka af något skäl önskade att för en tid undandra sig världens uppmärksamhet, med temlig trygghet hyra sommarnöje der vid stranden, utan att synnerligt behöfva frukta möta någon af sina närmaste umgängesvännar på badhusbron.

Arildsläge har under många år varit en älsklingsplats för friluftsmålare. Det väckte derför ej någon större uppmärksamhet, att en ung man, som bland sitt bagage medförde staffli och färgskrin, redan de sista dagarne af april hyrde sig in i det lilla gästrummet hos fiskaren Halverson och hans hustru.

Våren hade kommit tidigt det året. Bokskogen uppe på berget stod i sitt kraftigaste vårarbete; de bruna glänsande bladhyllorna sprungit upp i tusental på hvarje saftfylld qvist, och de unga bladen hängde däfnä, vekiga och med fjuniga kanter likt fjärilsvingar, som nyss sprängt puppan.

Der var en lek emellan dagrar och skuggor på skogsbottens saftiga blomstermatta, och på den hjertgröna mossan samt öfver de bruna, vissnade löfven invid bokarnes ålgrå, glatta stammar lågo stundtals stora darrande soldäckar af vitt ljus. Här var nog för en målare att studera.

Men efter den första veckans förlopp började fiskelägets befolkning tvifva på, att främlingen var landskapsmålare. Staffliet stod orördt i en vrå af kammaren, färglådan var aldrig öppen, och blott med en bok i handen sågs den unge mannen ströfva omkring uppe på berget.

Det skulle ju kunna vara, att han der uppe ifrån studerade ljusbrytningarna öfver vik och haf samt bränningarna nere vid bergets fot; men han hade så litet ro i sig

karlen, och ingen egentlig naturvän var han heller. Han kunde ju stundom slänga sig ned, med ryggen vänd åt hafvet, i den frodigaste grupp af hvita och gula sippor, utan att bry sig om, hur många unga blomsterlif som dervid krossades.

Hvem kunde denne herr Steinerz egentligen vara?

Så började arildsboarne spörja hvar andra, och samma fråga gjorde mor Halverson sin man en dag, då de båda samlade upp ett urval slätslipade rullstolar nedanför granitklipporna.

»Hade han ej så milda, goda ögon, skulle jag tro, att han hade ondt samvete. Han ser jemt ut, som om han väntade på något,» sade fiskarhustrun, i det hon med det fyllda träget gick ned till båten, som låg förtöjd inne emellan de röda, spetsiga klipporna.

Mannen klef öfver relingen för att i båten tömma sin egen stenbörda och sedan mottaga hustruns.

»Konstnärer ha liksom qvicksilfver i kroppen. De äro folk för sig, som lär få uppenbarelser om, hvad de skola arbeta på; Steinerz går väl här och väntar på en sådan. — Men nu kan jag 'uppenbara' för dig, Helena, att vi för denna gång ha nog af stenar till näten och kunna segla hem. — Der är ju herr Steinerz!»

Främlingen trädde hastigt fram mellan de skarpa, höga klipptinnarne, hvilka der resa sig som väldiga ruiner efter någon ofantlig jätteborg, mellan hvilkas pelargångar och halfförstörda granit- och gneismurar vattnet nu under ett sakta porlande, hviskande och klingande gled in och ut, här och der med ett litet lekfullt hopp öfver en halft grusad jätte-tröskel. Lätta, ulliga skyar drogo fina, matta strimmor öfver en klarblå himmel, Skelder-viken låg i hvitt bleke och solstrålarne dansade, brötos och gnistrade skarpt mot det brokiga rullstensbältet vid vattenbrynet.

»Får jag fara med i båten, Halverson?» frågade Steinerz. »Det börjar bli en smula enformigt här; skulle jag kanske sedermera någon gång få följa med på fiske? Blott på de kortaste turerna, förstås,» tillade han hastigt.

»Stig i båten!» svarade fiskaren. »Men det blir i dag blott en roddfärd, här är ej en vindfläkt att förhala.»

Främlingen förstod, att Halverson ej velat svara på den senare frågan. »Jag plägar ha tur med mig på fiske,» återtog Steinerz, fattade ett par åror och började ro.

»Herrn har åtminstone förstånd nog, att ej förstöra fiskelyckan för oss,» smålog Halverson.

»Ja, herrn går aldrig tvärs öfver ett knippe fiskenät,» upplyste hustrun till svar på den unge mannens frågande blick.

Denna lilla båtåfärd lade grunden till den varma tillgifvenhet, som värdfolket sedermera kände för sin obekante hyresgäst. Mor Helena »tyckte synd om den oroliga själen», Halverson tog honom med sig på segelfärder och fiske, och båda voro öfvertygade om, att Steinerz var en människa, som led af sinnesoro och hjertequal.

Han fick ofta bref, men alla med samma handstil på kuverten; en upprättstående stil med en mängd orimliga slängar, som alltid förargade mor Helena, utan att hon visste något annat skäl till sin harm, än att bokstäfverna sågo så otäckt högfärdiga ut. Hon hade äfven lagt märke till den verkan, dessa bref utöfvade på Steinerz.

»Den stackars gossen snurrar rundt som en hvirvelvind kort före regn eller storm,»

sade hon till sin man; »du skall få se, att det här drar ihop till oväder.»

Men ve den arildsbo, som i hennes närvaro vågade göra gissningar om hyresgästen, den fick rådet, att »passa på sina egna lötar».

Något före midsommar började en och annan sommargäst anlända till Arildsläge, och Steinerz satt ej längre ensam vid »mor Sillas» pryddiga middagsbord på värds huset.

Mor Helena höll stilla, men skarpt utkik på hvarje ny sommarfogel, som slog sig ner på fiskeläget. Der var ett par äldre danska damer med kanonlockar vitt tinningarne, ofantliga hattar och halfvantar; ett par yngre, målande damer, också danskor, samt ett par äldre nervsjuka svenska lärariinnor. Ingen enda i hela gruppen tycktes för mor Helenas ögon som särdeles tilldragande qvinnor, och ändå odlade Steinerz hela flockens bekantskap med en ifver, som om han blott väntat på just hvar och en af dem.

»Inte lurar han mig,» sade mor Helena till sin man.

I slutet af juni, då äfven en del familjer slagit sig ned på Arildsläge, kom fru von Waldenau, åtföljd af en yngre väninna, Anna Nerfält, till platsen.

»Nu tror jag, att den der *uppenbarelsen*, Steinerz väntat uppå, kommit,» sade mor Helena med oskyldig min till sin hyresgäst, då hon en dag såg honom ordna en del målareutensilier.

»Ja, nu skall jag äntligen börja afteckna en del naturföremål här,» svarade han i lätt ton.

De nu anlända damerna voro svenskor från någon af landets mellersta provinser och talade detta sjungande, klangrika språk, som är så bedårande för skåningar och danskar, när det ljuder i den dämpade tonart, som bildningen påbjuder, men som kan vara så skärande och oharmoniskt, när vreden eller andra häftiga lidelser dirigera stämmorna.

Fröken Anna Nerfält var en vacker flicka med ljusbruna, något utstående ögon, stor

mörk, krusig lugg, en temligen stor, men frisk och röd mun samt med stark färg på kinderna. Hennes sätt var något tillbakadraget, men tillika inställsamt, och hon hade en obehaglig vana att jemt med blicken rådfråga sin väninna, som tycktes vara besvärad af flickans synbara ovana vid sällskaplifvet.

Fru von Waldenau var en fullständig verldsdam; hon var vid den tiden trettiofem år gammal, men såg ung ut och hade ett ansigte och en figur, som i den lilla sommarkolonien väckte uppeende och af de yngre beundrades; de äldre herrarne hviskade om hennes ögon och gjorde små miner åt hvar andra.

Damerna hyste en afgjord motvilja för den vackra frun, som förde sig med en verldsdams hela lugna säkerhet och med ett älskvärdt tillmötesgående, hvilket borde ha tjuusat alla.

Men qvinnor ha ett sjette sinne, när det gäller att bedöma sitt eget kön; de ha en förnimmelse af den atmosfär, som omgifver vissa qvinnor, och liksom en del menniskor känner, att en katt är närvarande, äfven om de ej se djuret, så känna qvinnor ofta närvaron af en farlig kokett, innan de sett en enda skynt af hennes program eller konst.

Männen kalla denna ovilja afundsjuka, och dock hysa de sjelfva en liknande motvilja för manliga koketter.

Steinerz tog ej någon liffigare del i den egendomliga rörelse, som ankomsten af dessa två damer förorsakade. Han tycktes ej känna dem, och bekantskapen knöts emellan honom och dem på samma enkla, naturliga sätt, som med de öfrige: man möttes, helsade, utbytte ett par anmärkningar den ena dagen; den andra var man redan gamla bekanta.

Den enda förändringen i Steinerz' lefnads-sätt var, att han då och då aftecknade en trädgrupp eller någon af bergets grottor.

De båda damerna tecknade ifrigt, men voro nybörjare, försäkrade de båda två, och

så föll det sig helt naturligt, att de tre diletanterna snart bildade en grupp för sig sjelf.

(Forts.)

Från Iduns läsekrets.

Ett godt råd.

Bland de förmåner, som Idun ställer till sina läsarinners åtnjutande, räknar jag de öppna förfrågningarna till de trefligaste, och att andra ha samma smak synes, af att så många begagna sig af dem. Det är också ett verkligt nöje att af obekanta röna välviljan af råd i många lifvets förhållanden, och nöjet ökas, af att man derigenom kommer i ett slags andlig gemenskap och förbindelse till Iduns hela läsekrets, då man ju icke vet, till hvilken särskildt af den man kommer i tack-samhetsskuld.

Det kan därför nog vara frestande att under anonymitetens slöja gå utom de rent praktiska frågorna, hvilka enligt min tanke ej borde öfverskridas, och begära råd i enskilda och ganska delikata saker. Men den, som så gör, må betänka att, då han eller hon af flere skäl icke kan helt och hållet öppet framlägga dylika omständigheter, i hvilka dessutom det skenbart obetydliga lätt kan spela en stor roll, en obekant svårigen kan gifva fullt tillfredsställande anvisningar.

Det råd, som i dylika fall gifves af välviljan och lusten att bistå, kan ofta vid tillämpningen visa sig icke passa, eller också för den frågande olikartade svar, som äro hvar andra totalt motsäggande, och står der ändå lika rådvill och ohjefpt.

Men det finnes ett sätt att hjälpa sig sjelf att se klart i egna angelägenheter.

»Menniskan,» säger en nutidsskald, Ibsen, »är i andlig mening en långsynt varelse. Vi se klarast på afstånd. Detaljerna förvirra, man måste gå bort från det man vill bedöma.»

Dessa ord kunna tillämpas här. Om man i tankarne insätter en annan person i sitt ställe och sina förhållanden och tänker sig sjelf som en opartisk rådgifvare, så skall man, med den känne dom man har om gifna omständigheter, lättare kunna gifva sig sjelf ett godt råd.

Lulan K.

Bidrag i alla ämnen mottagas med tacksamhet.

Våra barn.

Lavemang kan man med någon liten öfning sjelf lära sig sätta på sina barn, om det behöfs ofta, eller om man exempelvis bor på landet, då tid icke allena är pengar, utan ofta är utaf inverkan på sjelfva det ondas häfvande eller framskridande.

Man köper en ordinär spruta, helst med *tenn*-pip — de af ben torka sönder — priset är 5 kr. för en, som kan användas såväl till små som stora. Äro kanterna skarpa i pipen, affilas de lätt jemna och liksom böjas inför, så kanten blir mjuk. Till ett lavemang tages en djup tallrik full med hafresoppa, silad och lagom varm, utan någon tillsats, 1 thesked fint salt och en dito matolja. Tallriken sättes på kant emot något föremål, så att då blandningen indrages i sprutan, ingen *luft* samtidigt införes. Man håller så den fyllda sprutan mot ögats lock och pröfvar så, att det ej är för varmt, blott behagligt. Pipen införes, först väl smord med matolja, försigtigt i stolgången och riktas något uppåt och något litet till venster och lavemanget sprutas in samt bör hållas så länge som möjligt.

Men utan att först hafva sett någon annan praktiskt utföra detta, må ingen försöka. Ty teori utan praktik duger inte, helst om experimentalfältet är det dyrbaraste vi ega — våra barn.

Ebon Hoi.

Om barnet blir hudlöst begagnas *nickt* (köpes för 10 öre på apoteket) eller också potatismjöl, hvarmed pudras, sedan man först tvättat och väl torkat.

Alla ställen, der huden bildar veck, efter-ses dagligen, och får det dessutom modersmjölken eller har amma, så kommer aldrig någon hudlöshet i fråga. Deremot kan det hända, när barnet har flaska, att detta senare eger rum, men håll blott barnet *jemt torrt*, så skall det äfven då hända mindre ofta. Renlighet och snygghet upptaga mindre tid och penningar än sjukvård och medicin.

Ebon Hoi.

Fönsterträdgården.

»Den vandrande juden» — något annat namn har jag tyvärr icke hört på denna gröna växt, hvilken dekorativt så väl lämpar sig att hafva i rummen. Den är finbladig, ständigt grön, skjuter långa stänglar samt kan bli synnerligen tät och vacker, om den flitigt klipres. Dessa »afklipp» skola emellertid alldeles icke bortkastas, utan sättas i vatten, der den tacksamma lilla grönskan trifs lika bra som i »jorden mull», nästan ännu bättre. Jag brukar af dessa små stänglar göra hvarjehanda, t. ex. lefvande, växande ramar omkring små staffiler eller fotografier, 2-ne långa, vackra grenar, satta bakom i en liten vas, blomsterglas e. d. och vackert böjda fram och omkring föremålet. Vatten påfylles, när det förra intorkat — se der allt besväret!

Jag kan äfven få en vacker *buske i miniatyr*; ett större föremål, burk e. d. fylles med grönä qvistar, längre eller kortare, och sjelfva denna burk sättes så långt in på ateniennen, eller hvar man nu vill ställa den, att den ej sjelf framträder; ett par små prydnader

kunna t. ex. ställas vid sidorna den första tiden. Den lilla busken växer snart, grenar ut sig och blir så vacker och håller sig ständigt vid den friskaste grönska — ej ett gult blad har jag upptäckt — att det är en glädje iakttaga den samma. Som jag äfven nämt, göra små hvita bilder, porslinsblommor e. a. synnerlig effekt.

Och allt detta blott för några påfyllningar vatten då och då, ja, till och med om detta skulle dröja, så lever likväl »den vandrande juden» — må hända deraf dess namn — ty som bekant säger ju sagan, att »den vandrande juden» aldrig dör, utan ständigt irrar kring verlden.

Ebon Hoi.

Drycker.

Cider. Sura äpplen tvättas väl; fröhus och stjelkar borttagas. Sedan rifvas de oskalade å potatisqvarn (eller rifjern), och massan lägges i silduk att sjelfrinna. Saften bör kokas 6—7 dagar derefter i *förtent* kittel och, när den kallnat, fyllas på buteljer, som korkas. Till soppor och krämer mycket användbar och god.

Husdjuren.

Renlighet vid mjölkningen är huvudvilkoret för att erhålla prima smör och ost. Mjölken är i högsta grad mottaglig för orena dunster, smuts och orenlighet. Kons spenar och den mjölkandes händer böra tvättas före mjölkningen och mjölkkärlen vara väl rengjorda. Är mjölken orenad i ladugården, hjälper sedan icke ens den renaste behand-

ling, och mjölkprodukterna blifva af dålig beskaffenhet. Mjölkningen bör alltid ske på bestämda tider eller samma tid hvarje dag.

Anta W.

Syltning.

Rabarber kunna syltas med ingefära, alldeles som ingefärsparon. Äfven kunna rabarber användas i stället för russin eller katrinplommon i risgryns-soppa. Bäst är koka rabarbern med socker och kanel till soppan.

H. S.

Bakning.

Napoleons tebröd. 1 E ägg uppvispas. Deri nedröres 1 E socker, 1 E mjöl och sist 1 E skiradt smör samt några droppar vaniljolja. Smeten utbreddes på vaxad plåt till $\frac{1}{4}$ tums tjocklek, öfverstrykes med vispad ägghvita, sockrafvatten och garneras med skållad och kluften mandel. Gräddas i varm ugn, uttagas när ytan har vacker gulbrun färg och skäres i aflånga bitar. Förvaras mjukt.

Elsa.

Tvätten.

Att förebygga ylletygs krympning vid tvätt. Läggt tyget en half timme i ljumt vatten, som varit kokt. Gjut kokande vatten på boraxtvål och tvätta tyget häri, dock först sedan vattnet stått, till dess det blifvit ljumt. Tyget sköljes ej, men upphänges, så att det hastigt torkar, hvarefter det borstas med en styf borste.

Anta W.

Att uttaga flottfläckar ur ylle. Läggt en duk på bordet och gräppapper derpå,

Observera!

Att alla äkta
"La Gracieuse"
äro försedda med nedanstående stämpel:

Alla fördelar framför andra sorter!

Allmänt erkändt bästa "Snörlif" "La Gracieuse"

såväl i höga som låga former, finnes endast att erhålla hos

Henric Labatt,

27 Kongl. Hofleverantör, Drottninggatan 27 Stockholm.

Obs.! Tillsändes, om lifvidden uppgifves i centimeter eller decimaltum.

Obs.! Order mottagas äfven genom Iduns Uträtningsbyrå, Stockholm.

[282]

sedan det fläckade tyget, derefter gråpapper och så ett hvitt papper derofvanpå. Tag ett hett strykjern och stryk på det hvita papperet en stund. Om fettet visar sig på gråpapperet, byt då genast om och lägg dit nytt papper af båda sorterna på alla ställen. Fortfar att stryka och ombyta papper, tills fläcken är borta. *Anta W.*

Bostaden.

Dekorations-solfjäder. Nu då allt möjligt, vackert och fult, värdefullt och skräp, skall upp på väggarna, och det synes som vissa personer blott hade ett mål härvidlag, det nämligen att så mycket som möjligt dölja tapeterna, vill jag beskriva en idé, som för en tid sedan föll på mig, hufvudsakligen för döljandet af en ripa i mina vackra salongstapeter. Jag köpte 15 ark silkespapper i schatterring från ljusaste crémegult till ljusst brandgult i fem färger. Jag fattade med ena handen papperet på midten af arket och lät det glida genom den andra handen, tills jag fått det riktigt reffligt. Sedan alla arken på så sätt voro dragna, tog jag en af de ljusaste hylsorna, eller hvad jag nu skall kalla dem, och gummade fast den på en förut klipt solfjäder af papp med snibbarne af hylsan något litet vidgade upp mot solfjäders öfre kant, derefter förfor jag på samma sätt med båda de andra ljusaste arken och så till nästa schatterring, tills jag kom till andra sidan. I en blomsterbod skaffade jag mig ett par höga, mörka tistlar, några strån och ett par nedhängande grågula gräs, band allt sammans i en världslös bukett och fäste den sedan med en fyllig rosett af gula atlasband nederst vid handtaget och lät den ledigt grenas ut sig på solfjädern, hvilken nubbade på väggen nu döljer min ledsamma refva. *It.*

Rengöring af dörrar och fönster bör aldrig ske med såplödder, emedan såpan upplöser färgen. Jag begagnar helst litet soda, emedan den binder färgen, men bäst sker rengöringen med en blandning af en del salmiak och tolf delar vatten. *Anta W.*

Lackerade brickor böra aldrig tvättas med vatten. Man beströf dem med mjöl och gnider dem med en linnelapp. Förgyllda ramar rengöras bäst på det sätt, att man doppar en lapp i fin olja och dermed gnider ramen, hvarefter den afputsas med hvetemjöl. *Anta W.*

Huskurer.

Mot tandvärk. Att på tandkötet sätta en blodigel har jag med önskad resultat gjort flere gånger. Man håller igeln (köpes på apoteket, 33-40 öre) med en hand- eller näsduk och sätter sig framför en spegel. Vill ej igeln strax taga, får man ej förlora tålmodet. Har man vid den sjuka tanden haft droppar eller annat, måste man först smörja något tjock grädda med socker i på tandkötet för att få igeln att taga. Igeln får sitta på så länge, tills han sjelf släpper, man får aldrig söka draga den bort, ty då kan ett stycke af tandkötet medfölja. Då igeln släppt, kramar man antingen det sjuka blodet ur den, ty eljes medföljer döden — för igeln förstärks — eller ock, hvilket jag alltid gjort, strör man blott litet salt på den snälla igeln, som då sjelf afbördar sig blodet. Igeln sköljes, lägges ned på en flaska med friskt vatten uti, hvilket dagligen ombytes. Öfver flaskan bindes en tunn linneväf, som dessutom ytterligare genomstickes med en stoppnål, att tillräcklig luft tillföres igeln. På så vis kan det lilla djuret vara till nytta många gånger och lefva i årtal.

Att låta en barnmorska sätta igeln på är förstas beqvämt, och många hysa en så stor fruktan för iglar, att de ej ens en gång våga ombyta deras vatten, mycket mindre sätta igeln på tandkötet, men dylikt kallar jag *sjunk*, och det bör ovilkorligen öfvervinnas. Att så vidt möjligt sjelf hjälpa sig sparar såväl tid som pengar. *Ebon Hoi.*

Hvarjehanda.

Mjölprof. Om mjölken (grädden) fräses, då man slår stark ättika i den, har soda, pottaska eller kalk i en för helsen skadlig mängd blifvit blandade deri. *Anta W.*

Ett medel mot solbränna, hvarefter så många Iduns läsarinna fråga, är att gnida den solbrända huden med en citronskifva och derefter tvätta den med söt mjök. Får upprepas några gånger. Ett sätt att till nästa sommar förekomma solbränna är att under vintersäsongen dansa bort sin dyrbara hälsa eller att åtaga sig ett ansträngande, stillasittande arbete, såsom t. ex. söm-

nad eller skrifning; då skall denna om halsa och lifskraft så förargligt vittnande solbränna ej färga den bleka, sjukliga hyn, ty endast de, som hafva helsans dyra gåfva, blifva solbrända. *Kurre J.*

Frågor.

N:r 199. I n:r 37 af Idun för år 1888 beskref *Stenia* om pumpors odling och deras användande i hushållet. Der nämnes bland annat om strupsberedning och äfven om torkning af pumpor. Vågar jag nu derfor bedja *Stenia* vara god och genom Idun lemna upplysning, hur sirapsberedningen tillgår, samt hur pumpor torkas, äfvensom hur kärnor, blad och skal kunna användas? För svar med snaraste vore ingen tacksammare än *ina.*

N:r 200. Hur färgas halm, 1) mörkblå, 2) svart, 3) brun, 4) röd, 5) grön? Hur blekes densamma? *ina.*

N:r 201. Hur skall jag förfärdiga en vacker och billig arbetsväska? *ina.*

N:r 202. Vill någon upplysa mig om bästa sättet att borttaga bläckfläckar å golf? Jag har försökt bläckpulver, men fläckarna försvunno endast till en del. Och *harsyrosalt*, som nyligen stod angifvet i Idun, finnes ej att köpa på vårt närmaste apotek. Vore tacksam, om jag finge veta, hvar man skall köpa detta eller om något annat medel finnes för nämnda fläckars borttagande? *Hanna.*

N:r 203. Hvar kan man köpa ett nytt piano för godt pris? Eller i annat fall ett begagnadt, fast i godt skick och med god samt mjuk ton. *En musikvän.*

N:r 204. Huru skall man vid kokandet af salt kött (får- eller oxkött), behandla detta för att få det mörkt? Jag får det alltid hårdt och segt, hvilket är mycket tråkigt. *Saida.*

N:r 205. Hur fäster man fotografier på trä och målar de samma? Användes endast oljefärg eller äfven vattenfärg? *Lisa.*

N:r 206. Vill någon uppgifva ett bra sätt för beredning af äppelvin? *ai.*

N:r 207. Huru skall jag kunna laga min nya emaljerade syltgröta? Jag skulle koka lingonsylt, men den blef ej färdig, så att jag lät den stå öfver natten (utan sött), och när jag om morgonen skulle börja koka änyo, så började stora flisor af emaljen komma upp till ytan, och nu har jag den förstörd! *En bekymrad husmoder.*

N:r 208. En ung flicka på 23 år, som har allmän elementarskolebildning och som måste försörja sig sjelf till följd af sina föräldrars dåliga ekonomi, frågar Iduns alla varmhjertade läsare och läsarinna om råd för val af lefnadsbana. Jag är säker, att detta skall intressera många, många flickor jemte mig. Jag disponerar 2,000 kr. Hvilka studier behöfvas, och huru lång tid beräknas för att taga tandläkareexamen? Huru mycket kosta lektioner för en skicklig musiklärare i Stockholm, och hvilken är lämplig att utbilda till musiklärarinna? Vet Iduns läsarinna någon annan väg till oberoende, som ej öfverstiger mina tillgångar? *Angslig hustru.*

N:r 209. Har någon af Iduns ärade läsarinna sig bekant, hur lång tid fordras för en hypnotiseringskurs för dryckensksp och pri-set på den samma? *Angslig hustru.*

N:r 210. Huru skall man göra för att, när man steker äpplen, få dem att se ut som glacerade, och huru derigenom få dem att ligga liksom i en simmig säs? *Blekingsflicka.*

N:r 211. Huru färgas mossor gröna? *N. S.*

Svar.

N:r 150. I »Portföljen, tidning för salongen» för år 1854, n:r 8, februari, finnes intagen en saga, benämnd »Rosorna», i fall det är denna »En af Iduns många beundrarinnor» åsyftar. Någon upplysning om författaren eller författarinnan kan jag tyvärr ej lemna, då uppsatsen ej är signerad.

Då det kanske torde intressera någon af Iduns läsarinna att höra den samma, vill jag återgifva den lilla täcka sagan:

»Fördom voro alla rosor röda. Tvänne rosor stodo vid sidan af hvar andra; den ena blomstrande i hela sin purpurglans, den andra ännu blott en blygsam knopp.

En skön brokig fjärl fladdrade emellan de begge rosorna och sade till den utspruckna rosen: »Hvad du är skön, du blommarnas drottning!» Stolt svarade då rosen: »Det hafva alla dina bröder redan sagt mig; har du icke något bättre att säga?»

Fjärlin flog nu bort till den lilla knoppen och sade: »Ätven du är skön, ljufva rosenknopp, vil ingen drottning ännu, men värdig att blifva det!»

Förlägen sänkte rosenknoppen sina ögon, rodnade djupt och svarade hviskande: »Jag förstär ej, hvad du säger, men Herrans nåd har skapat mig.» Då svarade fjärlin: »Du är så blygsam, ödmjuk och lofprislar Herren — du skall blifva min utvalda!»

Dessa ord gingo den andra rosen djupt till hjertat, ty hon insåg sitt misstag och kände bittert qvalen af att vara förbisedd och tillbakasatt, och därför bleknade hon af sorg och förmädd kärlek.

Sedan den tiden finnas här också hvita rosor. *C-u B-s.*

N:r 154. Jag skulle vilja föreslå er *urmalteryrket*, såvida ni derfor har någon lust och fallenhet. *Ebon Hoi.*

N:r 158. *Vagg- eller vagnläcke.* Af medelfint ullgarn, rött och hvitt, virkas — såsom vid plaider — rutor, hvar annan röd, hvar annan hvit, med 18 maskor i fyrkant. Dessa hopsys, sedan på de samma förut sytts: på de röda med svart garn något enkelt mönster; kantningen med hvitt. På de hvita med rött garn; kantningen svart. Det hela fordras med vackert rött tyg samt fördes med frans, om så tyckes. *Ebon Hoi.*

N:r 164. Under 10 å 12 års tid har jag alltid sytt alla kläder till mig och barnen efter metoden »utan profning» och funnit den både säker och tillförlitlig, och man vinner på den samma både tid och tygbesparing. Kläderna blifva utmärkt väl sittande. *Carola.*

N:r 168. Kokbok för husmodrar af Margaretha Nylander 12:e upplagan har under-tecknad haft mycket gagn utaf. Innehåller, förutom det af ocker nämnda, derjemte mat-sedlar till såväl större som mindre middagar, super etc., jemte mycket annat. Den har kostat bunden 2: 75, fäs häftad å 2: 25.

N:r 171. Det råd till tvättning af plagg, som jag i n:r 28 af Idun meddelat, har jag ej försökt på någon grå och svartrandig bomullsklädnad. Men då jag användt detta sätt, har det visat ett godt resultat. Gör Anna ett försök, tillönskas god lycka af

Utilis.
N:r 173. Huru ofta och huru lång tid min huskur behöfver användas för att åstadkomma önskad resultat är mig omöjligt att upplysa, ty oaktadt förfrågningar hos alla dem af mina bekanta, som med fördel användt mårgompandan och kamfervattnet mot dåligt hårväxt, har

Iduns Uträttningsbyrå

ombesörjer genom fullt kompetenta personer uppköp i alla möjliga branscher gratis åt Iduns och Skandinavisk Modetidnings abonnenter och för uppdrag åt andra mot en obetydlig ersättning. Alla saker skickas mot efterkraf och få returneras (dock genast) mot fraktkostnaden. Dubbelt porto torde medsändas. [241]

ingen af dem kunnat upplysa mig om daton, när de började och när de slutade använda det, ty de hafva olyckligtvis ej fäst så stor vikt dervid.
Kurve J.

Nr 179. Ett bepröfvadt medel mot väggohyra är, hvad som kallas för *erg*. Det är grönt, köpes på apotek och är ej giftigt för menniskor. Väggar bestyrkas med detta, sedan tapeterna äro nedrifna (om det finnes tapeter).
von Sn.

— Ett bra medel emot väggohyra i rappade väggar är att låta oljemåla dem. Man kan ju förut försöka ett bekvämare sätt att blifva den qvitt. Man håller kokande vatten på fosforstickor och låter detta stå och draga till sig. Deraf stänker man på väggarna och låter rummet stå obebodt ett par dagar, all ohyra är sedan försvunnen. Äfven gråsalva, som köpes på apoteket, kan med fördel strykas i alla springor. Lycka till!
Trion.

Nr 181. Omogna krusbär renas och sköljas samt läggas på flaskor, dessa fyllas med vatten samt nedsättas onlindade med hö i en kittel, hvori hålles så mycket vatten, att det når flaskornas halsar. En handduk bredes öfver. Flaskorna få sedan koka 1/2 timma, hvarefter de genast korkas och hartasas.
ai.

— En kastrull med vatten sättas på elden att koka. När bären äro renade och sköljda, läggas de i ett durkslag och sättas så ned i det kokande vattnet för att på några minuter få ett hastigt uppkök. Derefter utbredas de på linne, och, när de äro afsvamadade, läggas de på flaskor, som hartasas och sedan förvaras i källaren.
Blekingsflicka.

Nr 186. Adressen till den, som arbetar blomsterbord, är *Paul Hansson, Engelholm.*

Nr 188. Schirly af författaren till »Jane Eyre» är öfversatt till svenskan och kan förmodligen erhållas genom hvarje bokhandel.
Trion.

Nr 193. Man inställer i hönshuset en liten blecklåda med fotogen på hvardera sidan om pinnarne, som hönsen sitta på, hvilket fördrifver ohyrnan.
Hönsgruppen Nils

Breflåda.

— m. Tack! Användes! Välkommen åter! *Kerstin C.* Idén i det lilla poemet är fin, men utförandet lemnar något öfrigt att önska. Prosabiten lämpar sig ej.

Amalia. Till nästa år skola vi, i sammanhang med en del öfriga utvidgningar i tidningens plan, äfven taga edert förslag i öfvervägande.

von Sn. Om vi fränskilja annonserna på särskildt blad, skulle detta illa upptagas af våra annonsörer; och utan annonsinkomsterna skulle Idun ej till sitt låga pris kunna gifva läsarinna, hvad den nu gör, af omväxlande och rikhaltig text.

A. S. Vid denna pristäffing, i hvilken ovanligt många deltog, kunde ni ej tillerkännas något pris, hvilket ej hindrar, att vi värdera edra bidrag efter förtjenst och gerna helsa er välkommen åter.

Casten. Eder fråga tillhör annonsafdelningen.

Eleonora. Bästa sättet för eder att lyckas torde vara att annonsera i Idun.

Julia B. Fortsätt att öfva eder — och ni kan nog en dag befinnas värdig tryckskriftans ära.
Red.

Innehållsförteckning:

Om kvinnans värde. Tre artiklar af *Irma von Troll-Borostyåni*. I. — Ett ord. Dikt af *Carsten Sylva*. Öfvers. af *J. N.-g.* — Floras barn. V. Rosa thea. Öfvers. från italienskan af *Gudrun*. — Iduns sjunde pristäffing. — Under toffeln. Af *P. L.* — Betjeningen vid bordet. — Hvad italienarne säga om kvinnan. — Teater och musik. — Skogsfrun. Berättelse för Idun af *Ave*. — Från Iduns läsekrets.

Våra barn. — Fönsterträdgården. — Drycker. — Husdjuren. — Syltning. — Bakning. — Trätten. — Bostaden. — Huskurer. — Hvarjehanda. — Frågor. — Svar. — Breflåda.

Annonser.

Annonpris: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

LEDIGA PLATSER.

En anspråklös, synnerlig ordentlig flicka med uppfostr., godt sätt o. kunnig i sömnad erh. pl. att bitr. med barns skötsel m. m. Svar m. fullst. uppg. om fam., lönepret. till »D», portiv. 26 Stureg., Sthlm. [409]

För en anspråklös, stadgad

25 å 30 års flicka med små pretentioner finnes plats ledig att tillträda strax. Hon bör vara kunnig i kläd- och linnesömnad och för öfrigt villig att vara husmodern behjelpelig med hvarjehanda inom hus förefallande göromål samt tillika åtaga sig barnen, när herskapet är borta. Svar adr. till *Fru A. Eller*, Asen pr Jönköping. [416]

God plats

erhåller ett praktiskt och energiskt fruntimmer med vana vid och skicklighet uti böckers uppläggande, förande och afslutande, korrespondens och öfriga kontorsgöromål. Derjemte bör sökanden ega goda kunskaper i lefvande språk, särskildt tyska och engelska, men framför allt färdighet i svenska språkets behandling. Ingen, som ej eger nyssnämnda egenskaper, torde göra sig besvär. Svar med nödiga upplysningar och om möjligt med fotografi torde sändas till »Dugligniet 75», adress Iduns Redaktion, Stockholm. [355]

Hushållerska,

kunnig i sådan enklare matlagning, som i ett gårdshushåll för handtvarkare och tjenstehjon erfordras, och som är försedd med goda, kända rekommendationer om ordentlighet och redbarhet, erhåller mycket god plats. Vidare meddelar *Is. Ant. Forssell*, Steininge pr *Mårsta*. [400]

Lärlarinna.

Plats finnes för en lärlarinna nu genast i en anspråklös, men god familj på en egendom i Bohus län nära stor stad. Undervisning i vanliga skolämnen, tyska, engelska och musik. En lärlarinna hemma i ritning har företräde. Svar med uppgifter om lönevillkor, ålder och om möjligt fotografi (som återsändes) torde inlemnas till denna tidning, märkt »Bohus». [402]

PLATSSÖKANDE.

Ett medelålders fruntimmer önskar från hösten eller framdeles förestå ett finare, ej för stort hem i stad eller på landet. Den sökande är skicklig i kokkonsten och hvad dertill hör, äfvensom van vid finare handarbeten m. m. samt eger mångårig erfarenhet uti att på egen hand verka uti och uppfylla hemmets kraf i dess olika delar. Goda rekom. finnas. Svar mot ses med tacksamh. under adr.: fröken *Amanda Leksell*, Hedemora f. v. b. [412] (G. 5007)

En praktisk, bildad flicka med undervisningsvana söker pl. i fam. som barnvårdarinna. Små anspr. Goda rek. Svar till »S. J.», Iduns byrå. [415]

En ung flicka af god familj önskar mot fritt vivre plats att gå frun till handa, helst hos någon embetsmannafamilj i mellersta eller södra Sverige. De, som härå reflektera, torde sända svar till »I. R.», Svartbäcksgatan 33, Upsala. [410]

Plats som biträde i hemmet eller sällskap sökes i ett kristligt hem af en ung flicka, som flere år varit inackorderad i presthus på landet. God vilja och vana vid husliga göromål. Små pretentioner, men afseende fastes vid ett godt, vänligt hem. Svar till »21 år», *Fredrika-Bremer-Förbundets byrå*, Stockholm. [414]

Som värdinna hos ansedd och aktad ungtkarl eller enkeman söker en bildad, musikalisk och huslig flicka plats, nu i höst eller till våren. Svar emot ses under adr. »Anna 29 år», *Lysekil p. r.* (G. 4540) [365]

En anspråklös flicka önsk. t. okt. pl. att underv. minderår. i vanl. skolämnen, fr. o. t., samt handarb. Villig att bitr. m. hush.- o. skrifgör. Svar t. »Millie», Iduns byrå. [390]

En lärarinna, skicklig i språk o. musik och som mycket vistats utomlands, önskar anställning i höst för undervisning eller som sällskapsdam. Utmärkta referenser, ringa salär. Hänvisning till *Fredrika Bremer-Förbundets byrå*. [403]

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius

Lilla Vattugatan 24
är återkommen och mottager sjukbesök 9—10 f. m. och 2—3 e. m.
Företrädesvis mag- och hudsjukdomar. [153]

Doktor Carl Flensburg

14 Lilla Vattugatan 14.
Hvardagar 1/23—1/4. Helgdagar 10—11.
Behandlar företrädesvis *Barnsjukdomar*. [34]

Tandläkaren

Constance Elbe,

Humlegårdsgatan 8, 2 tr.
Rådfrågningstid 1—2. [120]

Tandläkaren

Adolf Hörnström

20 Regeringsgatan 20.
Mottagningstid helgfria dagar 10—2 och 4—6 e. m.
OBS! Verkställer allt, som hörer till tandläkarekonsten. [240]

Med. D:r ERNST SALÉN,

Ögonläkare.

Bostad: Stora Vattugatan 2.
Mottagning: helgfria dagar kl. 1/2 10—1/2 12 f. m.

Doktor C. D. Josephson

Hötorget 11, 1 tr.,
Hvardagar 2—3. Helgdagar 10—11.
Allm. telef. 69 10.
Fruentimmerssjukdomar, Förlossningar. [188]

Sv. Panoptikon

Kungsträdgårdsgatan 18
öppet hvardagar och söndagar hela dagen från kl. 9 f. m. till 10 e. m. [359]

ROLAND MARTIN

Tandläkare

Vasagatan 10, Stockholm,
snedt emot Centralstationen. [243]

SKANDINAVISKA

Allmänna Lifförsäkrings-

FÖRENINGEN

Billigaste lifförsäkringsanstalt i Sverige.
Inga aktieegare.
Öfver 1,700 försäkrade för 6,200,000 kr.
Har redan utbetalt 50,000 kr. i dödsfallsersättningar.
Nära 100,000 kr. tillgångar.
Öfver 125,000 kr. årlig premieinkomst.
Kontor: Drottninggatan 38. [380]

I en pension i tysk universitetsstad, der utmärkt undervisning och omvårdnad lemnas, emottagas några elever. Utmärkta referenser och närmare upplysningar lemnas af *Th. Tjanders Byrå*, Malmkilnadsgatan 38. [411]

God inackordering med enskildt rum kan erh. för en skolflicka. Priset billigt, läget vid öppen plats å Norrmalm. Svar t. »K. O.» å Iduns byrå. [413]

En ung flicka önskar blifva inackorderad i en treflig familj ett års tid att lära hushållet, helst uppåt landet, samt deltaga i husliga göromålen och betala 2- å 300 kr. Svar önskas inom åtta dagar till »H. E.», Iduns byrå, Stockholm. [417]

GUSTAF HOLMBLOM

KAPP-FABRIK

38 Vesterlånggatan 38
Nedra botten, 1 o. 2 tr. upp. [207]

Husmödrar!

Försöken *Th. Winborg & Cris* i Stockholm tillverkningar af

Concenerad

Ättika

på flaskor för utspädning.

Senap,

blandad efter engelsk och fransysk smak, flere sorter.

Beefsteaksauce.

Soja,

flere gånger prisbelönade och fullt jemförliga med de

bästa utländska fabrikat. Tillhandahållas hos Hrr specerihandlare. [35]

Sybehörs-

Th. Karlsson & C:o Regeringsgatan 3

Mode-affär

SUCHARD.

1: Guld- och Silfvermedaljer. **Suchard's Chocolat.**

Fabriksmärke.

Erkänd utmärkt kvalitet. Samtliga Suchard's Chocolader äro garanterade ren Cacao och socker utan tillsats.

Suchard's Praliner, Gianduja, Capsules, Noisettes, Nougatines och andra dessertchocolader rekommenderas.

Suchard's Cacaopulver, Cacao Soluble, ett rent lösligt pulver i bleckburkar på $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$ och $\frac{1}{8}$ kilo, är drygt, välsmakande och närande. Af Suchard's Cacaopulver får man 100 koppar på $\frac{1}{2}$ kilo. [21]

SUCHARD.

[262]

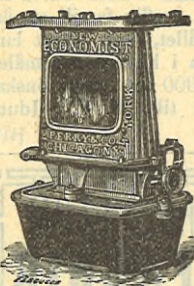
Nyhet för damer.

Glacéhandskar:

4 knappar, breda silkessömmar kr. 1: 50
5 smörknäppen, d:o d:o kr. 2:—
6-knapps Mousquetaires..... kr. 2:—

Obs. Som dessa handskar äro af bästa kvalitet går jag i ansvar för hvarje par, som köpes i mina butiker: Östermalm: 29 Humlegårdsgatan 29, Söder: 24 Södermalmstorg 24, Staden: 45 Vesterlånggatan 45, Obs. Midt för Skräddaregränd.

Carl Malmberg.

J. G. Hammar's Lampkök. Stor värmeformåga. Brinna luktfritt. Brilliant belysning. Pris: enkla med en veke 4 å 6 kr., extra solida 8 kr., med två vekar 12 kr. och med tre vekar 18 kr. Fullkomlig belätnhet garanteras hvarje köpare. [226] **J. G. HAMMAR,** 30 Malmskilnadsgatan

Husmödrar!

Kasten aldrig bort gammalt stickylle! Undertecknad emottager jemte ull äfven gammalt ylle till spinning, väfning (för hand), schal- och filtberedning. Hos mig spunnet s. k. trasgarn är bevisligen det bästa och vackraste, som kan erhållas. Spånadslönen den billigaste i Stockholm. Beredningen af filter öfverträffad.

Otto Elmgren, Vesterlånggatan 66.

[293]

Hjalmar Petersson & C:is

Nya Fällstol

begagnas nu allmänt som **Säng** för barn och ungdom.

Billig och bekväm som den är — ty hopfäld kan den rymmas i minsta garderob — var dess framgång också från början gifven.

Som **Liggstol** för sjuka är den oundgänglig och användes äfven mycket å sjukhusen.

Erhålles *fraktfritt* mot 10 kronors jernvägs efterkräf från **Hjalmar Petersson & C:is Bokhandel i Karlstad**, och den, som ej blir nöjd med Fällstolen, må återsända den franko, då erlagd likvid genast erh. tillbaka. Agenter antagas. [408] G. (23048)

För Husmödrar!

Prima sockersaltadt »Gotlands» Fårkött,

utaf halfvild stam, att expedieras i oktober mot efterkräf. Familjer, som önska erhålla verkligt läckert hushållskött, torde med snaraste insända sina order till undertecknad. Priset är: $\frac{1}{2}$ ta om 25 kilo 17 kr. $\frac{3}{4}$ » » 47 » 30 » franko Stockholm.

Emil Krokstadt, postadress: När, Gotland. [376]

Intubi-Kaffe

är det erkänt bästa, billigaste och helsosammaste kaffesurrogat. Finnes i hvarje väl fournerad specerihandel i Stockholm och landsorten samt i parti och minut hos

Stockholms Kaffeaktiebolag. [284]

Kom och profva

vårt ångrostade och malda **Hushållskaffe** å 95 öre pr $\frac{1}{2}$ kilogram = 80 öre pr skålp. Beredt af prima Java eger det en fin och angenäm smak, är helsosammare än vanligt kaffe samt medför genom sin dryghet ytterst stor besparing.

Stockholms Kaffeaktiebolag, Nr 4 Klara Östra Kyrkogata Nr 4. Allm. Telefon 244. [285]

Fru Anna Barcklinds Handarbetskurs

Öfre Tegnégatan 38, 3 tr., Stockholm, rekommenderas. [418]

E. J. ANDERSSONS PIANOLAGER

Försäljning och Uthyrning

Mästersamuelsgatan 26, Stockholm. [41]

Richard Anderssons Musik-skola

öppnas åter den 19 september.

Undervisning meddelas uti Piano- o. Orgelspel samt Harmonilära.

Honorar för Höstterminen (3 månader): Piano: Klass I. Nybörjare, a) 2 elever på 1 timmas lektion 2 gånger i veckan: kr. 24 (för hvarje elev); b) 2 elever på $1\frac{1}{2}$ timmas lektion 2 gånger i veckan: kr. 36 (för hvarje elev) Klass II. Mera försigkomna, a) 2 timmar i veckan: kr. 75; b) 1 timma i veckan: kr. 40.

Honoraren för Orgel och Harmonilära äro i likhet med föregående år.

N. B. Påbörjad månad beräknas för hel.

Anmälningar och förfrågningar göras: skriftliga till den 16 september, muntliga efter samma datum. Mottagningstid: onsdagar och lördagar 1,30—2,30 e. m. (G. 31705) [360]

Stockholm, Brunngatan 28, 2 tr.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de billigaste priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte. OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechtens berömda fabriker.

GUST. PETERSSON & Komp., 38 Regeringsgatan 38.

Flyglar, Tafflar och Pianinos från J. G. Malmsjö. [36]

Försäkrings-Aktiebolaget

Skandia

Stockholm

Hufvudkontor: Fredsgatan 18. [20]

Emaljerade Syltgrytor

af **Anker Heegaards** utmärkta tillverkning finnes till salu i minut i hvarje väl sorterad Jernhandel eller Bosättningsmagasin samt i parti i **Skoglund & Olssons Gjutgodsupplag**, Lilla Vattugatan nr 34.

För undvikande af förväxling med andra fabrikat af samma form, men sämre kvalitet, bedja vi få fästa uppmärksamheten på, att *alla körl af Anker Heegaards i Köpenhamn tillverkning* äro försedda med vidstående fabriksmärke. [346]

Till Utstyrslar!

Sängar och Sängkläder

Täcknen och Filtar

Alla sängkläder tillverkas på egen verkstad.

Bolstervar, Täcken och Filtar arsenikfria.

Beställningar emottagas och utföras noggrant.

Låga bestämda priser!

Prisuppgifter sändas franko.

K. M. LUNDBERGS Bosättningsmagasin

7. Storkyrkobrinken 7. STOCKHOLM. [88]

I alla boklädor
förlag af **E. Blædel & Co.,** **Qvinnans Lycka.** En gåfva på lefnadsvägen af **Amny Wothe.** Häft. 80 öre; Klotband 1 kr. 25 öre. [174]